

man ham en Lettelse. Naar vi altsaa gaae ind paa at have Hæsteholdet uden videre ved en Indkaldelse af Hæstene, og ikke mere gjøre Krav paa at fordrø nye Hæste for denne lave Betaling, eller paa et vedblivende Hæstehold, saa lette vi en Byrde. Vi kunne betragte Sagen anderledes, fra det stærkeste Lovgivningsomraade, vi kunne tage det ordret, og den ærede Indenrigsminister har tidligere indrømmet mig, at Hæstene i Virkeligheden vare Statens Eiendom, og han træder ikke op her og siger med fuld Bestemthed: Staten har ingen Eiendomsret til dem; han har endog prøvet paa at gaae idenem Forklaringen ved at sige, at Staten fik Eiendomsret ved at udtale de Ord: jeg indkalder Hæstene; men hvorfor har den ærede Minister da ikke værnnet om Statens Eiendom, ved at udtale disse Ord, hvis er Skylden? Eiendomsretten er der, og Ordene ere der, naar Ministeriet vil bruge dem, og de overordentlige Conjunctioner ere der, naar Ministeriet vil bruge dem, deels derved, at det er Krigstid, og deels derved, at Hæsteholdet hører op, for at lette denne Byrde paa det frie Hartforn og paa Præsterne. Naar vi ganske simpelt læse § 30 i Loven af 1774 — og det er i dette Dieblit Hovedparagraphen, thi det staaer i Ministeriets fulde Magt og Myndighed at benytte denne Paragraph, — saa lyder den saaledes: Derfor Hæstene, formedest indløbne Conjunctioner, indrækkes til Regimentet til bestandig Tjeneste inden de første 6 Aar, skal af Kongens Kasse paa eengang ved Afleveringen for Hæsten godtgjøres 11 Rbd. aarlig for hvert Aar, som fattes i de fastsatte 6 Aar. Disse 6 Aar ere forløbne 1780, altsaa med dem have vi ikke mere at gjøre. Efter disse 6 Aars Forløb, beroer det paa Ministeriet, om Hæstene tilhøre Kongen eller Manden, og naar Ministerne altsaa sige: den tilhører ikke Kongen, saa er det for deres Regning og Risiko, men efter disse 6 Aar godtgjøres Intet, da Hæstene allerede ere betalte. Naar slige Conjunctioner ere forbi, forholdes efter § 28, og de deri ommeldte 6 Aar begynde paany. Kan Rogen nu have Tvivl om, at, naar vi ikke begynde disse 6 Aar paany, saa eftergive vi denne hele Sag, og, naar vi ikke nu i dette Dieblit indkalde Hæstene, saa handle vi imod dette Lov-

bud; kan der være mere paatrængende Conjunctioner end Krig paa den ene Side og Hæsteholdet — thi der er endnu af de Hæste, og en heel Deel vil blive staaende i Slesvig — paa den anden Side, og endelig Ophævelsen af Hæsteholdet? Jeg troer, det skal blive klart, om ikke i dette Dieblit, hvor man maaskee ikke vil see klart, saa dog i Tidens Længde, at her er den simpleste Ret paa deres Side, der siges: behold Hæstene og lad Sagen være forbi!

Nu komme vi til Billigheds spørgsmaalet. Den ærede Minister har den hele Tid igjennem forsøgt at plaidere Sagen fra den Paragraph, som især angaaer Præsterne; thi der er Noget, som seer ud som et Holdepunkt ved den særlige Bestemmelse, at Hæsten ikke gaaer saaledes i Arv, at man eengang for alle har kjøbt en Hæst, som man vedbliver at have som fast bestemt Eiendom, men at man ved hver Præst gjør et Slags Stifte, idet man har bestemt, at der skal gives 36 Rbd., naar Hæsten ikke afleveres (En Stemme: Det er en Embedsbyrde!). Men man maa vel lægge Mærke til, at disse 36 Rbd. egentlig ere 66 Rbd.; disse 36 Rbd. combineres, efter den Maade, hvorpaa Betalingen hidtil har været, med de første 6 Aars Hæstehold. Hæstebetalingen er aldrig falden i een Sum, men den er udredet i de første 6 Aars Hæstehold, ved en Betaling af 11 Rbd. om Aaret, hvoraf de 5 Rbd. senere ere blevne ved som Remonterings- eller Udbredningsomkostninger, og de 6 Rbd. ere efter de første Aars Forløb horte op. Den Beregning, som altsaa har ledet til denne særlige Bestemmelse om Præsterne, er den, at disse 36 Rbd. — 6 Gange 6 Rbd. — overleveres, thi dem har Manden modtaget, og at Hæsteholdet begynder fra ny. Naar man altsaa vil gaae strengt tilværks, saa er der for disse Hæste givet de Præster, som have siddet 6 Aar i Kald, netop det samme Pengebeløb, som der oprindeligt er givet; thi det er kun Pengesforandringen, som gjør en Forandring; men jeg indrømmer meget gjerne, at denne Bestemmelse har kunnet friste til at betragte Sagen i et andet Lys, og at Præsteskabet ligeoverfor denne Lovbestemmelse staaer i et ganske andet Forhold end Frihartfornseierne, det vil sige, ikke i noget andet Retforhold, men der kan være